

Tête-à-tête tussen vakwerkmuren: een makelaar vertelt

Ambtelijk natuurbeheer

In 2001 verliet Eveline Belderbos (48) de drukke Randstad en ging met haar kinderen in de Ardennen wonen. Met haar Limburgse partner Sjef Wanders (52) richtte ze BLIM.BE makelaars op, het enige vastgoedkantoor in Wallonië van Nederlandse origine.

Beroepshalve komt Eveline bij veel huiseigenaren over de vloer. Ze weet dus wat er zoal speelt achter de gevels in Franstalig België. De hilarische, grappige, bureau-cratische of soms droevige verhalen verwoordt Eveline in deze column.

Het zal inmiddels zo'n vijf jaar geleden zijn dat een Nederlands echtpaar via ons kantoor een klein landgoed kocht in een beschermd natuurgebied. De gebouwen waren in verval geraakt en moesten worden opgeknapt. De kopers hadden grootse plannen. Meneer is een handige doe-het-zelver, dus die wist er wel raad mee. Hij zette zich aan een tekentafel en was weken bezig met het ontwerpen van een complete renovatie. Mevrouw heeft groene vingers en dat trof, want de parktuin vol monumentale loofbomen was door onkruid volledig overwoekerd. Ondertussen ontfermde zij zich over de tuin.

Hun perceel glooit tot aan de oever van de Ourthe. Het terras aan achterzijde kijkt uit op een rij van zeven hoge zwarte elzen. Over het water scheren ijsvogels en in de kademuren broeden oeverzwaluwen, maar dat moois is vanaf het terras niet te zien. Vol goede moed neemt mevrouw een tiental bloemperken onder handen. Daarna moet ze toegeven dat de rest van het tuinproject toch iets te omvangrijk is om in haar eentje te klaren. Ze belt naar ons kantoor met de vraag of wij een tuinman voor haar weten. Die kennen we. Weliswaar een Franstalige, maar volgens mevrouw is dat geen enkel probleem. We bellen de tuinman en geven haar adres en telefoonnummer aan hem door.

Er gaan een paar weken overheen als mevrouw weer belt. Paniekerig vraagt ze of ik naar haar toe wil komen. In haar tuin staat kennelijk een hele delegatie 'boswachters' en ze weet niet wat ze ermee aan moet.

Als ik arriveer tref ik vijf mannen: allen gehuld in donkergroene jassen met koperen insignes op de revers en imposante epauletten; hun voeten gestoken in stevige kaplaarzen. Het blijken de ambtenaren die moeten beslissen over het wel of niet afgeven van een kapvergunning. Het gezantschap bestaat uit een afgevaardigde van stedenbouw, een deskundige op het gebied van beschermde boomsoorten, een ecooloog, een verantwoordelijke van het kade- en oeverbeheer én een wethouder van natuurbeheer.

Ze voeren druk gebarend overleg en maken gewichtig notities. Uiteindelijk laten ze weten dat mevrouw de uitslag binnen veertien dagen per aangetekende post zal ontvangen, waarna ze het terrein weer verlaten.

Die brief ontvangt ze inderdaad. De kapvergunning niet wordt verleend. Een hele opsomming van motieven ligt aan dat besluit ten grondslag. Zo blijken de zwarte elzen een beschermde boomsoort van bijzondere landschappelijke waarde. Daarnaast biedt het slib, dat zich tegen de stammen van deze elzen afzet, beschutting aan een

gen de mannen in de groene pakken. Jaren van juridisch getouwtrek volgen.

Een paar winters later overstroomt de Ourthe door plotseling invallende dooi na zware sneeuwval. Het hoge water tast de kademuren flink aan. De verantwoordelijke ambtenaar besluit dat de muren ingevoegd moeten worden om erger te voorkomen. En zo worden alle kieren en gaten gedicht. De beschermde oeverzwaluw verdwijnt, op zoek naar nieuwe broedplaatsen.

Maar de natuur reguleert zichzelf. Het toeval wil dat dezelfde ambtenaren die de vergunning voor de kap van de zeven zwarte elzen afwezen, eind jaren negentig deel uitmaakten van de studiegroep die zich sterk maakte voor het uitzetten van bevers in de bovenloop van de Ourthe, vlakbij de Franse grens.

De knagers gedijen prima en vermenigvuldigen zich in rap tempo. Tegenwoordig komen ze ook stroomafwaarts voor. Sinds vorig jaar zomer ligt er een beverburcht pal voor het droomhuis van mevrouw. Even later in dat seizoen blijkt ook de bijzondere forellensoort geheel verdwenen...

Een paar weken geleden belde mevrouw me weer. Ze meldde me triomfantelijk dat ze de gerechtelijke procedure tegen de niet

'Vijf mannen in donkergroene pakken'

Een week later belt mevrouw ons opnieuw. "Is de tuinman niet komen opdagen?", vraag ik. "Jawel hoor, die staat naast me," antwoordt ze vrolijk, "maar hij zegt dat er iets met die bomen aan de hand is. Ik begrijp hem niet helemaal." Ze geeft de telefoon aan de tuinman die me uitlegt dat mevrouw de bomen langs de oever wil kapen, maar dat ze daar dan wel een vergunning voor nodig heeft. Ik vraag de tuinman of hij voor mevrouw de kapvergunning wil aanvragen. Dat wil hij.

bedreigde ondersoort van de regenboogforel. De wortels van de bomen ten slotte, houden de gestapelde kademuur op zijn plaats waar in de ruimtes tussen de stenen oeverzwaluwen broeden.

Mevrouw laat het er niet bij zitten. Zeker nu meneer het huis zo mooi heeft verbouwd, wil ze perse vanaf haar terras naar de ijsvogels kijken. Want juist die kleurrijke vogeltjes zorgden ervoor dat ze viel voor deze plek. Ze spant een procedure aan te

verleende kapvergunning heeft gestaakt. "Het is vanzelf goed gekomen", vertrouwde ze me toe. "s Nachts luister ik vol genoegen naar de driftig knagende bevers en het klappende geluid van hun staarten tegen het wateroppervlak. Bij zonsopgang ga ik in een tuinstoel op het terras zitten om met volle teugen van het vrije uitzicht te genieten. Ik kijk naar de ijsvogels die over het water scheren en bewonder de dammen die de bevers hebben gebouwd van mijn beschermde boomsoorten."